

התנחלה אדומים

כדי למנוע עימות בין מחייבי ההתנחלות בשטחים לבין שולליה, מצאה הממשלה פשרה: במעלה-אדומים יוקם אומנם ישוב, אולם הוא לא יהיה עצמאי אלא „איזור התעשייה“ של ירושלים; ולייד התעשייה — יוקם מחנה-עובדים. מאז, שנה לאחר ההקמה, ממשיכים המתישבים להתמודד עם פראדוקסים שנוצרו עקב הגדרת המקום ולהאבק במשרדי הממשלה על זכותם להתפתח

במלאת שנה למעלה-אדומים לא-מכבר, ירד על חישוב הקטן והבודד שבפאתי מידבר-ירוחה „מבול“ של מברקי-ברכה שופעי ידדות ואי-סימיות.

כח ראש הממשלה, יצחק רבין: „משתתף בשיחתכם בחג מלאת שנה לעלייתכם“, וראש ועדת השרים לענייני התיישבות, השר ישראל גלילי: „לחלוצי ישובו של מעלה-אדומים — מיטב הברכות“, שר הודאר גד יעקובי אהל: „צמיחה ופיתוח, הפיתוח ליישוב עירוני גדול וקבוע“, ושר המיטרה, שלמה הלל: „בתום שנה להיאחזותכם שלוחה בירת חזקיאומץ ואיחולים להעמקת שובשים והתחזקותם של ה- ניצבים בשערי המרחיים של ירושלים“, שר החינוך אהרן ירדן הצהיר: „תופך בכל לב בהקמת ישוב מעלה-אדומים להבטחת שליו-טתנו בירושלים המאוחדת“.

ומכולם הרבה להמליץ יחיאל אדמוני, ראש מחלקת ההתיישבות של הסוכנות היהודית: „מי יבנו וכתה חיה יישובכם בעיצומה של תנו-עת בנין ישראל, מנו לירושלים ממוזרחת, צומח ומר-כו לפיתוח בקעת-הירדן איזור ים-המלח...“

אלימלא שורה בלבנות קומץ החלוצים ב- מעלה-אדומים שימחה אקטיוית ביום הגם בודואי היו רואים במברקים אלה בחינה לצד-רש, כי כל אחד מן החתומים על מברקים אלה, אם במישרין ואם כחלק מן הקולקטיב של הממשלה, חרם את חלקו לעבודה, שכתום שנה להתחלות — מנהל-אדומים עדיין איננה עיר ואפילו לא ישוב, עדינה נהנה במיטה-סודם המחתיבת ההגדרה הרשמית כ- „מחנה-עובדים“ ועודה נאבכת — ודווקא נגד משרד-הממשלה! — על זכותה לגדול ולהתפתח ובי-עצם — על זכותה להיות.

המתנגדים להקמתה של מעלה-אדומים וגם המחייבים — אך טעם אחר) נהגים להוכיח בנשימה אחת עם עופרה וקדם, בהתנחלויות של „גוש-אדומים“, שקמו בניגוד להחלטת ה- ממשלה ותוך המריית פיה.

וזרי הכללה מטעה במתכוון. אינם, יש בין מתנגלי מעלה-אדומים חברים ואוהדים של „גוש-אדומים“, אך הנקודה אינה „שייכת“ לגוף זה. יתר על כן, מעלה-אדומים הוקמה בהיתר-הממשלה ובברכתה, אם כי קדמו להיתר ול- ברכה משני הפגנה ומר.

בימי התורכים, כשעלה ישוב יהודי על ה- קרקע, עברו המתחילים בהתחנות על מנת לחוש לגנות בית עם נג — בהסתמכם על ה- נגוד הקודם, לפי בית מקורה אינו בר הריסה, אפילו אם הוקם ללא היתר.

בית-כנסת כעובדה בשטח

התקופה המדאט, כשספגה ארבה בעיקר מצד פורעים ערבים, הוקמו תחילה החומה וה- מיגדול, למגן מפניהם.

ב- „שטחים“ הנהוגים לשלול ממשלה יש-ראל הקדמי המתחילים ובנו — „בית-כנסת“, בהנחה שמשלה יהודית לא תבצע עו-גופשה להורות על הריסתה.

כך נהגו ראשוני מעלה-אדומים הם היו, ברובם בני-ירושלים, ולהלכתם להקים את ביתם בשמחה הירקמה והירדים שבין שכונת עזריה שממורה לירושלים ובין בקעת ירוחה, התי מניעים שונים: גם הרצון להיטיב את החיי מורחיים, גם השאיפה לאיכות-חיים ש-אוהת אין לחשיג בעיר הגדולה, אך בעיקר היו אלו בניעים אידיאולוגיים — להתנהל בהנהגה-התורשית שנתה יהודית באיזור ריק מיהודים.

לצד זאת, שנתה שאו חינוי ההגנה של ירושלים ממזרח, נבנתה על חבלי „גוש-אדומים“ וה- קומרים לו היה דומיאנטי בקרב קבוצה זו באותם ימי בראשית.

אם מצאו אפוא, שנת שגרא להם מתאים — אחד משיטת-הימין המבטט על המדרון-החלול המספלי מירושלים „בקעת-הירדן“ קבעו עליו את מרכז הקהילה עם בניית-הבית-הכנסת. המבנה הומקם על האיזור פניה אותה, את צרף בתי-הכנסת לא חרם, והיכן נבנתה החוקת כתוב שאסור יהודים להתפלל בבתי-כנסת קרובים? זהו אפוא חרם הגרונדי נהוגים ובאם שנת בוקר מירושלים, על פי החרם, ומקיימים את התלוותים בבתי-הכנסת הבודד שלב שלב השממה, אחד או שניים, הרחוקים שבחבורה, אף גוותרו במקום בליחה לשמור על בית-הכנסת.

עקשנותם ניצחה ואולי לא רק העקשנות — בתודרה הנעה הממשלה למספקה, שאכן יש תנובה בטענותיהם, מה גם שרעיון הישוב ה- יהודי במעלה-אדומים אינו עומד בסתירה גלויה להחלטת-האיון, ברם, לעת הונו כבר פילג נושא התיישבות ב- „שטחים“, את הממ-הנהגה לאו תעם „מחנות המסתגלים המתנגדים הנודדו ללא מול אלו, כדי למנוע עימות בניי-הם וכו' לרבות את רצון ההכרעה העקרונית.

נבאה פשרה: יוקם במעלה-אדומים ישוב — אולם הוא לא יהיה ישוב עצמאי כי א, איזור התעשייה של ירושלים, שבה כבר אפסו השט-החיים המיושבים לעשות תעשיית נוסף, וליו-החיים המיושבים „מחנה-עובדים“.

זהו עמדה של מעלה-אדומים עד היום: מחנה עובדים.

על ביצועה של החלטה הממשלתית הופקר שר השיכון המנוח אברהם עופר — שנמנה בגילוי עם המתנגדים לבלתי-הישיבות, „פרועה“ מעבר ל- „קורטיוס“ והשדרתו התנהל ביצוע החלטה תוך הקפדה על כל קוצו של יד. התברר כי נוצרו כמה פרדוקסים במתחילי מע-לה-אדומים מוספים להתמודד עימם.

למשל: המתחילים (וביניהם ארכיטקט ר-

כלכלן ומספר לא קטן של אינטלקטואלים) הקימו ועדה להיכנון עורם ובתכנון ביקשו לשלב את רעיונותיהם על סביבתיהם הם לא גרסו פאר ראותני, אך בחלט שאפו לרמה נאותה של רוחות-דיור, הם אף מצאו דרך להג-שים את תוכניהם במחר סביר ובא בדברים עם קבלו על הקמה בתים סרומים במחר של 800 ל"י למטר רבוע (לעומת המחיר של 2000 ל"י המקובל על משרד השיכון). הם אף היו מוכנים לשאת בעצמם בחלק ניכר מההוצאות, אבל משרד השיכון דחה את ההצעות מכל-וכל. דירות בנות 70 או 80 מ"ר אינן עולות בקנה אחד עם ההגדרה „מחנה-עובדים“, חתה אחת בת חדר ארץ ל"י רחוקה קוביות-דיור, כל יחד מילד אחד וכו' לקבוצה, והחזיקו על קבוצה, ולימשיחה אחת עם שני ילדים ונתנו שלוש קבוצות, זה צפוף זה שני ילדים ונתנו עולה בהרבה על מה שהיו עולות הדירות על-פי תוכניהם של המתחילים אבל — העיקרון נשמר: מעלה-אדומים היא מתחילת-עובדים עם צעם ההכללה של פינת ביטול ומיקומה בכל אחת מן הקבוצות היתה, מבחינת משרד השיכון, סטייה ניכרת מן הקונספציה של „מחנה-עוב-דים“, במחנה אשר כזה אין צורך במיטחתו.

ומה דרוש? — מיטבה משותף וההריאובל.

הלך משרד השיכון ובנה מבנה גדול ה- מרכז את כל מסודות הצבור של הקבוצה ובכלל זה — הדר-ראובל עקב המספיק למה מאות טועדים היה בתוכנית גם מיטבה מפורא, מוכנס ומבוקר, עם ציוד של פלדת אהל-לך כבוותיקי הקיבוצים, לזכות משרד השיכון יאמר, שבמסג-גרת ה- „קונספציה“ הוא לא קפץ ירו, לצידו המיטבה בלבד חוקצבו מיליון חצי לירות.

כמה טריות טרחו המתחילים על שייכת-נעו את אנשי משרד השיכון שלא לקנות את-ציוד המיטבה שחבל על הכסף, מיליא ארץ-לא יאכל בה, לבסוף גבר הגינויו על ה- „קונ-ספציה“ הצורך לא נכש, בשטח שיועד למי-טבה מחסופה אחד משלושת גני-הירדים של מעלה-אדומים אחד — „הדר-החוללים“, לבני-שנה עד שנתים; שני — לבני ששנים עד ארבע והשלישי — לבני גני-הירדנים של הדר-האובל המפואר משמש כבתי-כנסת ובו אחת מפנותיו — „זמפיה על שם אליעזר ליבנה ז"ל שהרמה אלמנתו“.

„מילא, לפחות של לנו מקום את לערוך בו הגינונות...“ — מתנחם אליעזר צ'וקו, אחד מחייבי-האדומים.

הכל, אינטלקטואלים ואנשי צארון לבן, עובי-די תעשייה, יש לנו קצב, יש לנו מונאי מוס-כים, מורים, גננות, אפילו גנן ממין זכר — מאוזן מוכנית מוצאם, רשומים אצלנו והקים ועולים חדשים — בין תושבי מעלה-אדומים כיום יש שלוש מיטחתור עולים מארצות-הברית ושנים מברית-המועצות; ויש לנו ספי-דרים וראשונים — אבל בלי פער-עודת — ויש לנו דתיים ולא-דתיים, מראש החלטנו שלא להצניק ליישוב גושפנקה של ישוב דתי...“

ברם, כשהתייצב הוועד לפני משרד השיכון ו- „עמיר“ וביקש להתחשב בהמלצותיו לגבי הענקת דירות למתחילים חדשים — נענה-המלצה מוחלטת, ניתן דיוור לאנשים שלא הומלצו על-ידי הוועד, לעומת זאת נדחו מומ-לצ' הוועד, יכולנו לפרש זאת רק בניסיון-הלבנים פירוד בנינו“.

המידע לא יוצר, אך במעלה-אדומים התי-חדש מונה יסן; „בלתי ליבאלים“, מומלצי הוועד ש- „הסתנו“ נלקחה לא אישור משרד השיכון ו- „עמיר“, מבין 37 המיטחתות המא-ליט את התקודה כיום — „שש הן „בלתי-מאושרות““.

ויספיקו היה גדל אילו היו לנו עוד קוד-ביות דיור עבדן, אבל כל פניותינו לא, משרד השיכון להספת דיור נענות בשלילה; א קודם יקומו מיפעלי-התעשייה ואחר כך נקים דיוור לעובדיהם“.

דא עקת, זהו מעגלי-אדומים, כי איהו יום יקים מיפעל תעשייה במקום בו אין עובדים? — אכן, על כן אף לא מיפעל תעשייה אחד ב- „אזור התעשייה“ של מעלה-אדומים, במיסרת-ה- „קונספציה“ השטעט שם הון נכבד, בהכשרת-קרקע יושר מירגש ענק, הובא חשמל ומים,

ה„מיפעל“ הראשון והיחיד

לבענו את המלה „ועד“ במרכאות, משום שהוא שנוי במחלוקת, משרד השיכון מרבר-להכיר בו, למתנה-עובדים אין צורך בוועד „הוועד“, אומר אליעזר, קדם למעלה-אד-ומים, אומר אהרן בשעתו כדי לראויו את-ל-מם, שביקשו להצטרף לגרעין, רצנו להקים ישוב מאוזן מבחינת הרכב אקלימטי, מאוזן מבחינת מיטחיהם של המתחילים — יש לנו

המישור הצופה אל בקעת-ירוחה, אליו רוצים תושבי מעלה-אדומים להעתיק בתיהם

נסללה דרך — ואפילו ביום ראשון למלאכה חוקם שם, כל אלה מטרים רבועים, אף עדיין לא חובר לרשת החשמל.

אף-על-פי-כן, כבר הולמים קורנסים באחת מינימותי ה- „מיפעל“ הראשון של מעלה-אדו-מים כבר „פתוח לעסקים“, זהו בתי-מלאכה צנא-הקבע לשעבר, מצאנוהו נוחל של שמאית-דיוול שהובאה אליו לתיוקן מ... בארשבע „בבאר-שבע“ אינו מוכי, אומר יצחק בלי ענוה מוויפת, „יש לי שם לקוחות שהיו מ-כנים לבוא אחרי עד לכאן, מה מ' ש' ? האם בעלי-לחפש מוסק מהימן וזול?“

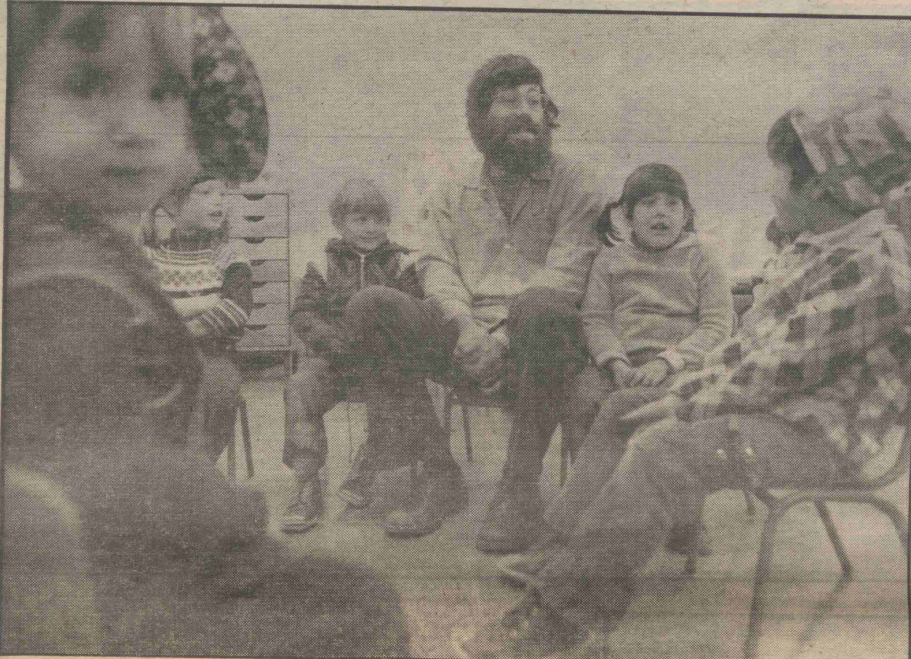
לפי שעה הוא מסתייע בגנרטור קטן לא-ים-פקת חשמל לברי-המלאכה שלו ומים מביאים לו בוקר-בוקר, עינכם נגרה, הוא צופה בחיקוה אל העתיד, אך בנימים הוא חושש מאשר יביא המחור, וליתר דיוק — הוא חושש מתוצאות-המימשש שהושג נגדו על-ידי חברת „ממידר“, כי בנסות להיתוו מונאי, יצחק צרפתי הוא גם מסגר, „מיטא“ הניע למקום — וביתן התעשייה טרם הוקם — מירב יצחק ללכת בשל-הוליים בגולותיה המהנה סככה סתנה למסגרת.

קבלאות „פוליטית“ של הערבים

על-פי מבדי התרגשות שהתעוררה, אפשר היה לחשוב שמידו את כספת „בוק ישראל...“ אמני „עמיר“, ירוק צילי בוחת זעם דרוש מן-הממשלה הצבא לרוק את הסככה לראי נזה-דעתם עד שהגישו נגדו תביעה, והרי בסך

שנה בין הכינסאות

מאת
אביעזר
גולן

חונן קוטב בן-הילדים במעלה-אדומים

הכל לא ביקש אלא להגשים את יעודו של המקום — ליצור כאן גרעין של מלאכה וברור שיעתיק את המסגרה אל איזור התעשייה. כשה קינה מוכן. אך מה רצו שיעשה בנתנים? בנתנים, רוב העשירי מעלה-אדומים משכימים בוקר-בוקר ונושעים לעבודתם בירושלים. במשך השנה שהם עושים זאת, אין הם יכולים שלא להבחין בפעילות הרבה המתנהלת משני צדי הכביש.

אין לך שבוע? אומר יורם אדלר, כלכלן ירושלמי צעיר, שאי אנו מגלים התחלה בניה של איהו בית ערבי חדש. שכונת עזריה כבר הרחיבה את גבולה כדי שלוש קילר מטרים מיוזחה. וכל הבניה הזו מתבצעת ללא רישיון ובלא היתר, אך איש איננו מתרגש אפילו כהוא-הו לעומת ההתרגשות שחוללה הסככה של יצחק..."

לא רק פעילות בניה מתנהלת בצדי ה' כבים גם פעילות חקלאית. איזור מעלה-אדום מים מעולם לא היה איזור חקלאי - האדמה — מדרב צחיח, והגשמים כה מעטים. שאפילו העשב למידה מעט כאן. ואף-על-פי-כן, בי חלקה המכוננת על הכביש, נתקלת עינר בחלקות חרושות משני עבריו. "זהו חקלאות פוליטית", אומר יורם, הערבים תופשים, חזקה' על החלקות ואפילו שזו שטח צבאי והאדמה ממלכתית ומעולם לא היתה כבעלות פרטית — אין איש מכהה בהם..."

הוא אינו יכול לקבוע בהחלטות אם זהו פעולה, פרטיואנית, או שיש יד מיסותרית המכוונת אותה. אם כי הדעה נותנת, שאדם לא ינה את כספו ועמלו על קרן-חצבי, בעיבודה של חלקה שאין סיכוי לקצור פירות ממנה, אלא אם מטרה לפניו.

המטרה היא — השתלטות על שטחים אלו לפני שאנו ניאחו בהם כביכול, היתה צרכה השתלטות זו לדרבן את מוסדותינו החריש את קצב הקמתה של מעלה-אדומים. אבל קורה ההיפך. יש להם כל הזמן שבי עולם..."

ונות' זכר

בשעות של לפני-הצהריים, ביום חול רגיל, מבעט אין מה לראות ואין את מי לראות ביר מעלה-אדומים. רוב הגברים בעבודה, ביר-שלים במקום מצויים רק מתי-מיספר עובדי-הציבור המקומיים ואנשי המילואים המ' הויים את כוח-האבטחה של הנקודה. מובי' לים אותי לסירור בחזרה-אחיל הענף היריק, שהספירה ליד הכותל האחד וארוו-הקודש ב' פינתו האחרת מהגמדים בתוך ממדיו. מראים לי את הצינורות שקוטרותם מבצצים מן הקי' רות הריצפה — וזכר ל'חורבן' — אליהם נועד להתחבר הצידור היקר של המיטבה, שהקמתו נמנעה ברבע האחרון. עובדים על פני שלוש כימות הגן.

באחת מהן, גבר צעיר ונברתן גזחן על ילדי טיפוחיו, מזהה חומטה של יפהפה בת שלוש ומתכן את היפרון הצבעוני בידיו של פיקאסו בן שנתיים. מציגים אותו: חונן קוטב. העזרת לגננת'.

חונן המוקן, בן 25, יוצא קיבוץ בארות-יצחק. היה חיל ביוזרה קרוב ולאחר מכן מלווה המשל של הרבב המשריין של חברת ברינסק'. כיצד התגלגל לגן-פוטוט? "

הוא מספר: "בשתי-הישיבות במעלה-אדומים, חיפשתי עיסקה עם שתקום כאן התעשייה. נר' דמנה לי משרה, כמדריר גנ'ע בירושלים. ואז ניגיתו שמה שאני אהב באמת — הוא לעסוק בילדים..."

וכשחפשו במעלה-אדומים גננת — התי' אז היה לו גן. לא רשמי, משרד החיי' נרד, כמסודות, וממשלה האחרים. לא "הכיר" במעלה-אדומים. רק לאחר שהמתנתלים, "אימ" כי יפתחו את הגן בעזרת, "אומ" (ארגון נשים הקשור במפד"ל) נותר המישרד הקצבי ל' מעלה-אדומים קצבים כדי שכירת גננת. ואז גויה הנתן, "עזרת לגננת'.

"עד היום יש להם, במישרד החינוך, קושי לבידוע אותי. מסכתם שאני גננת ממין זכר חידד במינה..."

מן המינה הצבוי עובדים לאחת מקוביות הדיוור, בה מגדלים אילעזר דלקו ורעייתו את שני ילדיהם. מפליא כמה רווחה ניתן להשיג בקוביות ועזרת אלו. כשאין מהמפשים את ה' הדר והמתחרות דווקא.

"דידינו בירושלים, משתגעים/ כשהם שומ' עם שאננותו חיים בשתי קוביות בנות 23 מ"ה, ומשתגעים פעם נוספת. כשהם באים לבקרנו ורואים שזה לא גורא כל-כך..."

וא לא גורא — אך גם לא קל. עד היום אין במעלה-אדומים חנות-מכולת והכל של להביא

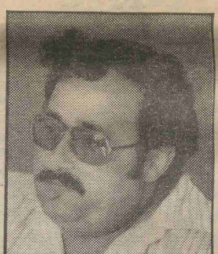
צדוק
כל יום לירושלים

אורי
חתונה של החבר'ה

יורם אדלר
בניה ערבית פטייונית

אליעזר צלקון
"ועד" לא רשמי

הוא אף בתוכם המתכת. עזרין לא כיצד יקומו המיפעלים ללא עובדים וכיצד יגיעו העובדים אם אין עובדים מגורים במקום. אך מה שכבר ברור הוא, שאם אפן יתבטלו התיקות ובמעלה-אדומים יקום גרעין של תעשיית מחכת — יוצרו במקום בעיות אקולוגיות שהבריהה מהן היתה אחד המניעים של מקימי מעלה-אדומים. המרחק בין "מחנה" העובדים ובין איזור התעשייה קטן מדי. מים מבקשים להעתיק את מקומו של הישוב נשא מעל ביקעתיירוחו. כאשר ביקר אצלם לאתרונה סגן ראש הממשלה, הם, "חטפו" אותו והסיעוהו לביקור חטוף על "הפליטה" — כך הם קוראים לשטח המישורי-יחסית, אליו מבק' שאם הם להעתיק את ישובם.

"ראה, הצביעו על ביקעתיירוחו המש' תרעת למרגלותיהם. האין הנחף מרהיב?" הם הסיפו ומנו את שבחי המקום החדש — מישור, שאינו מצריך השקעה רבה בהכנת השתלה. אוויר צילום אם גם הם בקיין, אך מאפשר ניצול של אנרגיית השמש העובדה שהאדמה כאן כולה ממשלתית. כולה ריקה ר' אין צורך להפקיע או להונו ויחשבים — עד שגגיעו אל העיקר: "ירושלים היא מחוץ לטוות ארטרלריה".

הרי זהו מפתחם: להיות למגן לירושלים. צילומים: שלום בריטל

להיות מגן לירושלים

אורי דווקא אינו רוצה לקשור את עתידו אל המרכז התעשייתי של מעלה-אדומים. בן-משק חוקלאי מנעוריו, הוא קיווה להכיר חלקת אד' מה בביקעת ירוחו ולעבדה. יש שם חלקות רבות שהן בעלות ממשלתית, או שורכשו עלידי קקל עבור קיבוץ קליה. אבל הקיבוץ אינו מעוניין בחלקות קטנות אלא רק בשטח רצוף. הנה, עומדות שם החלקות הללו ללא בעלים עד שערבי ירוחו משתלטים עליהן. אי' על-פי-כן, לי לא רוצים להחכיר, כשפנתתי אל מחלקת ההתיישבות, נאמר לי שלא יכולים ל' טפל בבקשתי, כיוון שאני, שירד' למעלה-אדום ומ' ומעלה-אדומים, שייכת' למישרד השיכון... לרמי, שייכים, הערבים הכובשים בינתיים את החלקות הללו."

אבל אורי הוא חריג. מעלה-אדומים תקום — או תיפול — כעיר תעשייה. כהינטרלנד' — התעשייתי של ירושלים. על פי מצב הדברים היום — טובים הסיכויים כי תקום, על אף ה' קונספציה". מיספר יומים (מהם — בעי' דודו של מישרד המיסחר והתעשייה, המגלה לעיר התקשה יותר אהדה מאשר מישרד השי' כון) כבר הבינו כמנוח להעתיק את מיפעליהם, או לתקם מיפעלים חדישים, במעלה-אדומים. ביניהם — מיפעל ליצור מחדשים הנמצא כיום בהצטייה, מיפעל הכובשים בינתיים את חלקתו של יורם אדלר, וזאת על שבע רצון מחסן הפרודקטים והוא' דווקא די שבע רצון

מן החזן, מירושלים. אומנם עתה, שאנר' הכיר במעלה-אדומים וכלל את הישוב במיטרת סירי ריזלתיירים, נולד הרעיון לפתוח במקום קיטוק, שישימש גם, במקום' חנות-מכולת. אבל בני-חיים, אם הבעל שכה להביא להם מן העיר, מוכרחים להתדפק על דלת השכן.

בכך כשלעצמו אין רע. כי במעלה-אדומים הדלתות פתוחות תמיד. בעיר הגדולה לא היו לנו חיי חברה ענפים כאלו, כמו במעלה-אדום מים", מתוודה הגב' דלקו. יש פעילות מאורגנת ענפה — חוגים לערבית, לאסטרונומיה, להתי' עמלות, לריקודיים — ויותר מואת, יש כאן חברותא מופלאה. אף פעם לא הו לי בעית עם בייבי-סיטר. פשוט, מבקשים מן השכנה לפקוח עין על הילדים. מעולם לא נענית' בסרורב..."

מי שמוצא את החברותא המופלאה הזו ל' קצת יותר מדי? הוא צעיר גבה-קומה בשם אורי, בן קיבוץ סירת-צבי, שעד ליום ביקורנו היה אחד משני הרווקים של מעלה-אדומים. הנה זה יום רווקותו האחרון — כי בערב עמד לבוא בבית-ההישיואין עם חברותו אותה הכיר בצבא. בת קיבוץ אף היא.

החברים, התלבשו' על החתונה של י אמר בתלונה מבורחת — מהם שהתנדבו לא' פות עוגות, מהם שקיבלו על עצמם להסיע את הכלה, ברור לי שכל התוכנית שלו לגבב טקס נישואי, ערכם כלפיהם השום. הם שיחליטו כיצד אנשא..."

התעניינותי מהיכן ייצא בנקודה דיוור לנוו החדש, "קייין זו אינה בעיה. התגוררנו שני הרווקים בקוביה אחת. אדוקתי' די שכיני אל מחסן הפרודקטים והוא' דווקא די שבע רצון